

[Poul Dam.]

Jeg beder altså om, at vi ser på lovforslaget igen mellem anden og tredje behandling, og jeg er indstillet på at stille ændringsforslag til tredje behandling, således at cand. phil.-erne kan komme med. Jeg gentager: det forpligter ikke nogen til at ansætte cand. phil. er, men det gør det dog muligt for en cand. phil. at komme ind i gymnasieskolen; man har ikke anlagt et jerntæppe på forhånd.

Det andet spørgsmål er det, som hr. Langkilde så rigtigt har sagt, højst interessante problem, at folketingset skal stemme om, hvorvidt en amtskonsulent for fritidsundervisningen skal være i 35. eller 36. lønramme. Jeg er helt enig med hr. Langkilde i, at det er en urimelig afstemning. Dette, at vi overhovedet i folketingsalen skal begynde at diskutere, hvad den ene og den anden er værd i kroner og øre, fører uundgåeligt til nogle helt uholdbare situationer. Jeg kan principielt slet ikke lide denne mærkelige vurdering af mennesker, at mennesker altså findes i forskellige klasser, som skal have forskellige honorarer; og dette, at vi skulle sætte os til dommere over disse værdisynspunkter, er mig i hvert fald i høj grad ubehageligt. Jeg er principielt tilhænger af den totale ligeløn, men jeg ser meget vel, at med de organisationer, vi har her i landet, er der langt til ligelønsprincipets gennemførelse. Men det er i virkeligheden det eneste, man kan gå ind for.

Det er bl. a. ud fra den slags synspunkter, at jeg er gået ind for sammen med flertallet — som ellers er mig et om ikke ubehageligt, så dog uvant selskab — at holde på den 35. lønramme.

Men jeg vil også gerne komme med et andet argument, som skatter temmelig meget til fordømmene i dette samfund. 36. lønramme er så ganske afgjort en slutløn. Det er en lønplacering, der kan gives folk, som har gjort et godt arbejde livet igennem, og som ikke kan blive til noget mere, som er blevet anbragt på deres afsluttende stilling. Jeg tror, man skal være meget varsom med

at anvende slutløninger til stillinger, hvor friskhed er noget afgørende. Jeg tror, at man simpelt hen ikke skal have stillingen som amtskonsulent for fritidsundervisningen som en livsstilling. Jeg tror; det er en stilling, hvorfra man på passende måde kan falde opad; når man ikke mere har en tilstrækkelig friskhed; og et sådant fald opad må jo gerne blive afbødet, afpolstret med en let lønstigning.

Jeg tror i det hele taget, det ville være godt, hvis vi havde et lønsystem, der gjorde det let at komme af med folk, fordi man kunne belønne dem økonomisk for at opgive deres stillinger. Det ville gøre det meget enklere at sikre sig, at man altid havde kvalificerede, levende folk de steder, hvor det er afgørende. Der er heldigvis en række topstillinger i samfundet, hvor det er ret ligegyldigt, hvem der sidder; dem kan vi godt betale pænt.

Kjær Rasmussen: Jeg vil meget gerne tilslutte mig hr. Poul Dams ønske om at få dette lovforslag udvalgsbehandlet igen, netop med henblik på en yderligere afklaring omkring cand. phil.ernes ansættelsesforhold og -muligheder.

Problemet omkring cand. phil.ernes ansættelsesmuligheder trænger sig jo på netop ved dette lovforslags anden behandling. Jeg skal ikke fortabe mig i nogen redegørelse for, hvorledes denne uddannelse er opstået, kun konstatere, at den har sin rod i den nye studieordning for de humanistiske fag fra 1968, en studieordning, som ministeren ved sin underskrift har taget det fulde ansvar for.

Et af den nye studieordnings resultater blev cand. phil. graden, der i den officielle studiehåndbog for det filosofiske fakultet ved Københavns universitet blev præsenteret som en selvstændig, afsluttende eksamen. Professorernes intentioner var, at man på denne måde ville kunne afhjælpe gymnasieskolens katastrofale lærermangel. Desværre skulle det jo komme til at gå helt anderledes, idet der tårnede sig uhyre mange problemer op foran de nyuddannede